

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobkyně: **U. R.**, narozena dne X,
státní příslušnice Ukrajiny,
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2019, č. j. OAM-83/ZA-ZA11-VL16-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení shora označené rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu podle § 12 zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že žalobkyně nebyla pronásledována za uplatňování svých politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, zároveň žalobkyně neuvedla skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že byla pronásledována z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, ani že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. K problémům přítele žalobkyně žalovaný uvedl, že se jimi zabývá v samostatném řízení o žádosti jejího přítele, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 22. 1. 2019, nikoliv v rámci řízení o žádosti žalobkyně.
3. K vůli žalobkyně setrvat na území České republiky žalovaný zdůraznil, že k legalizaci pobytu na území slouží instituty zákona o pobytu cizinců, nikoliv žádost o mezinárodní ochranu. Dále poukázal na fakt, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany až v druhé polovině února 2019, byť na území České republiky pobývala již od 5. 12. 2018, přičemž jí objektivně nic nebránilo v dřívějším podání žádosti. V tomto směru odkázal na rozsudky ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, a ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005-51, v nichž NSS uvedl, že o mezinárodní ochranu je zapotřebí požádat bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost. Z další judikatury NSS pak plyne, že bezdůvodné otálení s podáním žádosti o mezinárodní ochranu je přinejmenším nepřímým důkazem toho, že tvrzené potíže v zemi původu žadatel nepociťoval natolik palčivě (odkázal na rozsudek NSS ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004-50). Žalovaný s ohledem na výše uvedené vyhodnotil žádost žalobkyně jako čistě účelovou a podanou pouze za účelem legalizace pobytu na území České republiky. Zabýval se také bezpečnostní situací a uzavřel, že mezinárodní ochrana ve formě azylu je výjimečným institutem udíleným k ochraně před jevy vyjmenovanými v zákoně o azylu, nikoliv před jakýmkoliv negativními jevy. Takové důvody u žalobkyně neshledal, proto jí neudělil azyl podle § 12 zákona o azylu.
4. Neshledal důvody k udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, stejně jako azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. V případě žalobkyně totiž neshledal okolnosti, pro které by bylo zcela nehumánní jí azyl neudělit. Přihlédl k věku žalobkyně i k jejímu zdravotnímu stavu. Uvedl, že je plně svéprávná, dospělá žena, která nedoložila snížení pracovní schopnosti. Nadto je na Ukrajině celá její rodina. Žalobkyně vypověděla, že je zcela zdravá a těhotná. Žalovaný to vzal v úvahu a uvedl, že těhotenství nelze považovat za důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14. Žalobkyně také v průběhu řízení uvedla, že je zcela v pořádku, její zdravotní stav tak nevyžaduje žádnou specializovanou péči, která by v její vlasti byla nedostupná. Žalovaný za takový důvod neshledal ani nestabilní situaci v dodávce potravin na Ukrajině. Zopakoval, že zákon o azylu neslouží k legalizaci pobytu na území České republiky.
5. Žalovaný se dále zabýval tím, zda neexistují důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalobkyni podle něj v případě návratu do vlasti nehrozí mučení, ani jiné nelidské či ponižující zacházení, nehrozí jí ani trest smrti, neboť byl na Ukrajině zrušen. Žalobkyně zároveň uvedla, že nikdy neměla žádné potíže s ukrajinskými státními úřady. Na Ukrajině neprobíhá takový konflikt, aby jeho důsledky pro žalobkyni představovaly vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, neboť žalobkyně žije v místě vzdáleném od oblastí, ve kterých probíhá ozbrojený konflikt. Konflikt probíhá pouze na východě země, zbytek země je pod kontrolou proevropsky orientované vlády, která dbá na dodržování lidských práv a svobod. Žalovaný dále uvedl,

že respektuje právo žalobkyně na soukromý a rodinný život podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), podle nějž má žalobkyně právo na ochranu skutečných rodinných vazeb. V případě žalobkyně však neshledal takový druh vztahu ani integraci žalobkyně do české společnosti. Žalobkyně i její manžel jsou občané Ukrajiny a žalobkyně neuvedla žádné okolnosti, které by jí bránily žít s jejím manželem. Žalobkyně může svůj rodinný život realizovat i na Ukrajině, kde žije podstatná část její rodiny (rodiče a bratr). Žalovaný neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Neshledal ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu, neboť žalobkyně takové skutečnosti netvrdila, ani nevyšly najevo v průběhu správního řízení. Z výše uvedených důvodů žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

6. Žalobkyně uvedla, že žalovaný napadeným rozhodnutím porušil § 3, § 2 odst. 4, § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2002 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dále porušil § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu a čl. 8 Úmluvy. Žalobkyně uvedla, že její druh byl nucen opustit zemi původu, neboť se ho ukrajinské orgány opakovaně pokoušely povolat do frontové linie válečného konfliktu probíhajícího na východě země. To byl zásadní důvod pro opuštění země žalobkyní a podání žádosti o mezinárodní ochranu. Z řízení je podle žalobkyně zcela zjevné, že rovněž její přítel a novorozené dítě požádali v České republice o mezinárodní ochranu. Žalovaný pochybil tím, že k žádosti přítele žalobkyně o mezinárodní ochranu pouze uvedl, že jeho problémy se zabývá v samostatném správním řízení o jeho vlastní žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně odkázala na čl. 36 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), podle nějž rodinní příslušníci jsou již z důvodu svého příbuzenského vztahu k uprchlíkovi zpravidla vystaveni pronásledování takovým způsobem, který by mohl být důvodem pro přiznání postavení uprchlíka. Z toho žalobkyně dovozuje, že azylově relevantními důvody jsou i skutečnosti, které v řízení uváděl její druh. Napadené rozhodnutí však se skutečnostmi sdělenými jejím druhem absolutně nepracuje, přestože se jedná o klíčový aspekt celého řízení. Není možné dojít k závěru, že žalobkyně nepociťovala tyto problémy svého manžela, a jejich řízení izolovat. V této souvislosti odkázala na § 22 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), podle nějž pokud by újmu, kterou utrpěla jedna z osob, druhá pociťovala jako újmu vlastní, dají se takové osoby považovat za osoby blízké. Tím, že žalovaný vynechal tyto okolnosti, porušil § 3 správního řádu, neboť nezjistil skutkový stav způsobem, který je nezbytný s ohledem na okolnosti případu.
7. Dále žalobkyně namítla, že žalovaný ignoroval subjektivní aspekt pronásledování, ačkoliv je povinen k němu přihlídnout. Základem pojmu uprchlík je podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků opodstatněná obava z pronásledování. Opodstatněné obavy obsahují jak objektivní, tak subjektivní aspekt a pro správné posouzení musejí být vzaty v úvahu oba. Žalovaný však subjektivní aspekt opomněl, neboť nepřihlédl k osobě žalobkyně coby

zranitelné osoby, v té době těhotné, jako jednotlivce prožívajícího rizika, kterým čelil její přítel. Žalovaný se nevyjádřil k otázce možné újmy, která souvisí se zdravotním stav žalobkyně v době, kdy se rozhodla opustit svou zemi, čímž podle ní porušil § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nezohlednil skutečnost ve prospěch žalobkyně a nepřihlédl ke všemu, co během řízení vyšlo najevo.

8. Úkolem žalovaného bylo posoudit, zda žalobkyně není zranitelnou osobou podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Ze správního spisu plyne, že žalobkyně byla v průběhu řízení těhotná. Podle jejího názoru je však zranitelná i matka po porodu. Žalovaný tuto okolnost zamlčel a nezohlednil, čímž podle žalobkyně porušil § 3 správního řádu, neboť nezjistil skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem.
9. Závěrem upozornila na uplatnění pravidla „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu,“ odkázala na rozsudky NSS ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89, a ze dne 14. 11. 2013, č. j. 5 Azs 12/2012-47.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace dalšího pobytu na území. Žalobkyně přijela do České republiky ze stejného důvodu jako manžel, tedy z obavy před jeho narukováním do armády. Žalobkyně se na Ukrajinu nechce vrátit z důvodu ozbrojeného konfliktu a ekonomických důvodů (nestabilní dodávky potravin). Shrnul, že žalobkyně v průběhu řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné jí udělit mezinárodní ochranu v jakékoliv formě. Podle zdrojů žalovaného je bezpečnostní situace na Ukrajině dlouhodobě stabilní a neměnná, krom území na východě země. Žalobkyně pochází z Č v Chmelnické oblasti, jenž se nachází na jihozápadě Ukrajiny. Tato oblast je pod kontrolou stabilní, proevropsky orientované vlády. Dále uvedl, že ze správního řízení zároveň nevyplynulo, že by na území České republiky byla udělena mezinárodní ochrana kterémukoliv rodinnému příslušníkovi žalobkyně. Na Ukrajině žijí její rodiče, prarodiče a další rodinní příslušníci. V případě ekonomických problémů by jí zajisté mohli pomoci. Žalovaný neshledal důvody, které by žalobkyni bránily v návratu do vlasti. Návrat do vlasti zároveň nepovažuje za porušení práva na soukromý a rodinný život žalobkyně, neboť ten může žalobkyně realizovat v zemi původu. Uzavřel, že pakliže žalobkyně chce legálně pobývat na území České republiky, má k tomu využít institutů zákona o pobytu cizinců, neboť k tomuto účelu zákon o azylu neslouží. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti.
12. Žalobkyně podala dne 22. 1. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uvedla, že je ukrajinské státní příslušnosti, je schopna se dorozumět ukrajinsky a rusky, je pravoslavného náboženství, nikdy nebyla politicky aktivní. Je vdaná a v osmém měsíci těhotenství. Na Ukrajině bydlela ve vesnici Č ve Chmelnické oblasti. Uvedla, že o mezinárodní ochranu žádá z toho důvodu, že se jim s manželem nepodařilo obstarat si pobyt jiným způsobem. Ukrajinu opustili, protože manžela chtěli předvolat na vojnu. Jiné důvody neměla.
13. Dne 25. 1. 2019 s ní proběhl pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V rámci něj žalobkyně uvedla, že v Č bydlela celý svůj život v bytě, který jí dali rodiče. Bydlela tam

s manželem. Uvedla, že se nemá kam vrátit. Na Ukrajině však žít může. Před vycestováním nepracovala, neboť byla studentka. Ve vlasti neměla nikdy žádné potíže, stejně tak neměla problémy s vycestováním. Přestože do České republiky přicestovala na začátku prosince 2018, žádost o mezinárodní ochranu podala až 22. 1. 2019, neboť se s manželem snažili zařídit si pobyt jinak, manžel si chtěl najít práci, ale nepodařilo se mu to. V České republice nemá jiné příbuzné než manžela. Českou republiku si vybrali, neboť manžel tu dříve byl a líbilo se mu zde. Byl to jeho nápad a žalobkyně se přidala. Když slyšeli, že je možné požádat o mezinárodní ochranu, nejdříve nevěděli, kam mají jet, ale když zjistili, kde je přijímací středisko, tak se tam vydali. Žalobkyně uvedla, že je zcela zdravá a v 30. týdnu těhotenství. Na Ukrajině se jí dostávalo standardní lékařské péče. Rozhodla se vycestovat s manželem, neboť měl na Ukrajině problémy. Dostával předvolání na vojenskou správu, bez ohledu na to, že žalobkyně byla těhotná. Předvolání dostával od roku 2016 až do roku 2018, ale nepřebíral si je, aby nemusel narukovat. Manžel, hned jak začal dostávat předvolání, odjel do Polska, myslel si, že se situace uklidní, pak žalobkyně otěhotněla, což si oba mysleli, že pomůže (od narukování). Podle žalobkyně není pravda, že by se ukrajinská armáda profesionalizovala, odvody pokračují každý rok na jaře i na podzim. Manžel žalobkyně měl jak polské, tak české vízum, cílem jejich cesty však od počátku byla Česká republika. Žalobkyně uvedla, že na Ukrajině žádné potíže neměla, následuje manžela, neboť jsou rodina a nechtěli být rozděleni. Na Ukrajině žijí její rodiče, prarodiče a bratr. Dále uvedla, že aby se vrátila do země původu, musela by skončit válka. Situace na Ukrajině je podle ní bezpečná, ale nestabilní. Spontánně mohou začít předvolávat muže na vojenskou službu, zásobování potravinami také není stabilní, někdy nejsou. Ve městě jejího bydliště však fungují školy, nemocnice i služby. V době pohovoru neabsolvovala v České republice lékařskou prohlídku, naposledy před odjezdem ve 30. týdnu. Od pobytu v České republice si slibuje přizpůsobit se zde a osvojit si realitu okolo nich. Dodala, že v České republice jim nikdo nechtěl pronajmout bydlení, když viděl, že je žalobkyně těhotná. Uzavřela, že za sebe samu se ničeho neobává při návratu do vlasti.

14. Dne 28. 1. 2019 podstoupila žalobkyně lékařskou prohlídku, ze které vyplynulo, že je zcela zdravá a očekávaný termín porodu je 6. 2. 2019. Součástí správního spisu je dále zpráva Ukrajina, Informace OAMP, Situace v zemi, Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 14. 9. 2018 a dále zpráva Ministerstva zahraničních věcí Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí ze dne 16. 5. 2018, č. j. 110372/2018LPTP.
15. Dne 17. 4. 2019 se žalobkyně seznámila s podklady rozhodnutí ve věci ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Nechtěla se k podkladům nikterak vyjádřit, nechtěla je doplnit a uvedla, že nemá žádné nové informace, jež by žalovaný měl vzít v potaz. Dne 6. 6. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
17. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle

skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek procedurální směrnice přímý účinek. Jelikož žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 22. 1. 2019, dopadá na toto řízení, včetně řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí, procedurální směrnice, a ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se tedy neužije.

18. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaný vyjádřil s tímto postupem výslovný souhlas, žalobkyně pak udělila souhlas *implicite*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělila, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.

Posouzení žalobních bodů

19. Žalobkyně předně namítla, že žalovaný nevzal v potaz azylový příběh jejího manžela, se kterým společně opustili zemi původu. Podle názoru žalobkyně nelze jejich příběhy izolovat a žalovaný pochybil tím, že v rámci řízení o její žádosti nehodnotil důvody, pro něž podal žádost její manžel. Žalobkyně se v této souvislosti dovolává odst. 36 odůvodnění kvalifikační směrnice. K tomu soud uvádí, že právní otázkou, do jaké míry lze v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zohlednit obtíže, jimž by byl vystaven rodinný příslušník žadatele, se zabýval Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 4. 10. 2018 ve věci C-652/16 *Ahmedbekova*. Dospěl k závěru, že posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, požadované čl. 4 kvalifikační směrnice, má za cíl určit, zda žadatel má odůvodněné obavy, že je osobně pronásledován nebo je osobně vystaven reálné hrozbě vážné újmy. Z toho sice vyplývá, že žádosti o mezinárodní ochranu nelze jako takové vyhovět z důvodu, že rodinný příslušník žadatele má odůvodněné obavy z pronásledování nebo je vystaven reálné hrozbě vážné újmy, naproti tomu je však třeba přihlédnout k takovýmto hrozbám, jimž je vystaven rodinný příslušník žadatele, aby bylo možné určit, zda je z důvodu rodinné vazby k uvedené ohrožené osobě sám vystaven hrozbám pronásledování nebo vážné újmy. V tomto ohledu – a jak zdůrazňuje bod 36 odůvodnění kvalifikační směrnice, i rodinným příslušníkům ohrožené osoby zpravidla hrozí, že se ocitnou ve zranitelné situaci. Soud dvůr shrnul, že v rámci individuálního posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je nutno přihlédnout k hrozbám pronásledování a vážné újmy, jimž je vystaven rodinný příslušník žadatele, aby bylo možné určit, zda je tento žadatel z důvodu rodinné vazby k uvedené ohrožené osobě sám vystaven takovým hrozbám.
20. Žalobkyně při pohovoru k žádosti objasnila, že důvodem, proč se společně s manželem rozhodli vycestovat ze země původu, je, že se ukrajinská vojenská správa opakovaně pokoušela povolat manžela k výkonu vojenské služby (ze spisu sp. zn. 52 Az 12/2019, jenž se týká žaloby manžela a syna žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany plyne, že se jednalo o povolání k výkonu základní vojenské služby). Je zřejmé, že „pronásledování“ ze strany ukrajinských státních orgánů je vystaven výlučně manžel žalobkyně, přičemž žalobkyně osobně evidentně nemůže být terčem „pronásledování“, a to ani z důvodu příbuzenského vztahu. Povolání k výkonu základní vojenské služby žalobkyni nehrozí, neboť povinnost vykonat základní vojenskou službu se vztahuje pouze na muže. Stejně tak případný trest za odpírání nástupu k výkonu vojenské služby může dopadnout toliko na manžela žalobkyně, nikoliv přímo na žalobkyni. Za

těchto okolností lze proto akceptovat poněkud zkratkovitý (blíže nerozvedený) závěr žalovaného, že důvody, pro něž podal žádost o mezinárodní ochranu manžel žalobkyně, se bude zabývat pouze v řízení o jeho žádosti. I ve světle rozsudku Soudního dvora Evropské unie ve věci *Ahmedbekova* je třeba v daném případě dospět k závěru, že hrozba pronásledování či vážné újmy, které je dle tvrzení žalobkyně vystaven její manžel, nijak nedopadá na postavení žalobkyně a nevystavuje ji obdobné hrozbě pronásledování či vážné újmy. Žalobkyně sama v průběhu správního řízení uvedla, že jí na Ukrajině nic nehrozí a nikdy tam neměla žádné obtíže, ale pouze následuje manžela.

21. Soud k tomu doplňuje, že pokud by manželovi žalobkyně byla udělena mezinárodní ochrana, vznikl by žalobkyni nárok na mezinárodní ochranu ve stejné formě jako jejímu manželovi (viz § 13 a § 14b zákona o azylu). Manželovi žalobkyně však nebyla mezinárodní ochrana udělena a jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 8. 8. 2019, č. j. 52 Az 12/2019-29, zamítnuta. Kasační stížnost nebyla podána.
22. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný nevzal v potaz subjektivní aspekt odůvodněných obav před pronásledováním. K tomu soud uvádí, že ze správního spisu a celkového průběhu správního řízení nevyplývá, že by žalobkyně trpěla jakýmkoliv obavami před pronásledováním či vážnou újmou, která by hrozila jí osobně. Subjektivní prvek definice uprchlíka, který je vyjádřen v § 12 písm. b) zákona o azylu slovy „odůvodněný strach“ a v čl. 2 písm. d) kvalifikační směrnice slovy „oprávněné obavy“, není v případě žalobkyně naplněn tím, že má strach o svého manžela. Tento subjektivní prvek definice uprchlíka je třeba vázat k obavám z pronásledování své vlastní osoby. Soud nijak nezlehčuje, že žalobkyně může mít subjektivní obavy z toho, že po dobu výkonu základní vojenské služby jejího manžela bude na vše sama, bude se strachovat o život a zdraví svého muže; uvedené obavy může žalobkyně prožívat v době těhotenství či krátce po narození potomka ještě intenzivněji. Tyto aspekty možného budoucího vývoje života žalobkyně a jejího manžela, k nimž se upínají obavy žalobkyně, ovšem nepředstavují pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Žalovanému nelze vytýkat, že v situaci, kdy dospěl k závěru, že žalobkyni objektivně nehrozí pronásledování, se nezabýval subjektivní stránkou věci (tedy vnitřním prožíváním nastalé životní situace žalobkyně). Subjektivní prvek definice uprchlíka musí být dán současně s objektivním prvkem vymezeným pojmem pronásledování. Není-li byt jen jeden z těchto prvků naplněn, nelze žadatele považovat za uprchlíka.
23. Dále žalobkyně žalovanému vytkla, že nezohlednil její vysoký stupeň těhotenství. Nadto uvedla, že má za to, že i žena po porodu je zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. K tomu soud nejprve uvádí, že z hlediska vzniku nároku na mezinárodní ochranu není významné, zda je žadatel zranitelnou osobou ve smyslu zákona o azylu. Nesplňuje-li žadatel hmotněprávní podmínky vzniku nároku na mezinárodní ochranu, nelze mu ji přiznat, třebaže je zranitelnou osobou. Z čl. 20 odst. 3 kvalifikační směrnice jasně plyne, že členské státy jsou povinny zohlednit zvláštní situaci zranitelných osob při provádění kapitoly VII této směrnice, která upravuje obsah mezinárodní ochrany, tedy jednotlivé nároky, které azylantovi či beneficiáři doplňkové ochrany svědčí z titulu přiznání mezinárodní ochrany. Domnívá-li se snad žalobkyně, že žalovaný měl slevit při posuzování vzniku nároku na mezinárodní ochranu z hmotněprávních podmínek stanovených zákonem o azylu a kvalifikační směrnicí z důvodu jejího těhotenství, resp. následně mateřství, mýlí se. Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný vzal v úvahu, že

žalobkyně je těhotná. Výslovně ji zmínil v rámci úvah o možnosti udělit žalobkyni tzv. humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. Ve vztahu k nároku na azyl pro pronásledování dle § 12 zákona o azylu a doplňkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu jde vzhledem k azylovému příběhu žalobkyně o skutečnost zcela nerozhodnou, neboť žalobkyně není z důvodu těhotenství, resp. mateřství, vystavena hrozbě pronásledování či způsobení vážné újmy.

24. Pravidlo „v pochybnostech ve prospěch žadatele“ nelze v daném případě aplikovat. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nepřednesla vůbec žádné tvrzení, z něhož by bylo možné být jen vzdáleně dovodit, že by v případě návratu do země původu mohla být vystavena pronásledování či vzniku vážné újmy, nevznikly v řízení po skutkové stránce žádné pochybnosti relevantní z hlediska jakékoliv formy mezinárodní ochrany.
25. Žalobkyně dále uvedla, že žalovaný porušil čl. 8 Úmluvy. Toto své tvrzení však nikterak nekonkretizovala. V této souvislosti proto soud připomíná, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobkyni ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k ní a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení a právní argumentaci, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (blíže viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, potvrzený rozšířeným senátem v usnesení ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Vzhledem k tomu, že prostá citace ustanovení nenaplňuje náležitosti žalobního bodu, soud se tímto tvrzením nezabýval. Stejně přistoupil i k tvrzení žalobkyně o porušení konkrétních ustanovení zákona o azylu a správního řádu, které je obsaženo v bodu II žaloby, pokud k těmto ustanovením žalobkyně v další části žaloby neuvedla konkrétní argumentaci.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

26. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 15. července 2020

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce